

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/145/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114211628
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8114211628.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Šama a sudcov JUDr. Romana Tótha a JUDr. Mareka Kohúta v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova č. 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 15C/172/2014-15 zo dňa 1.8.2014, jednomyseľne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

N e p r i z n á v a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom návrh žalobcu zamietol a vyslovil, že účastníci nemajú nárok na náhradu trov konania.

V dôvodoch tohto rozsudku uviedol, že žalobca sa domáhal proti žalovanému náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Mal za to, že v danom prípade neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o vydaní poverenia pristúpil až po veľmi dlhej dobe, hoci prejednáváná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Žalobca uviedol, že mu vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalobca vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému 70,- eur, na udržanie a správu informačného systému sumu 40,- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením týchto textov, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur. Žalobca uviedol, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov a to z dôvodu, že presnú výšku škody by bolo možné vyčíslíť len s nepomernými ťažkosťami. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca mal za to, že nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu riziku zániku povinného, zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a jeho insolvenčie, keď neexistoval akýkoľvek účinný vnútroštátny prostriedok nápravy spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať a spôsobila u členov riadiacich orgánov žalobcu, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Potrebu náhrady nemajetkovej ujmy odôvodnil požiadavkou na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Výšku nemajetkovej ujmy vyčíslil s poukazom na doktrínu prijatú Ústavným súdom a za každý rok poznačený prieťahmi sa na základe predmetnej doktríny vzťahuje satisfakcia vo výške 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a poukázal na procesné pochybenia zo strany žalobcu, ktorý v návrhu neuvádza spisové značky príslušných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje o tom, kedy sa dozvedel o vzniku škody. Žalovaný namietal, že žalobca nepredložil relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu predmetných exekučných konaní, vznik škody a nemajetkovej ujmy a napriek tomu, že síce časť dôkazov uviedol s odkazom na exekučné spisy, v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Ďalej podľa tvrdenia žalovaného nebola splnená základná podmienka vyhovenia žalobe v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. a to predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom štátu, po neúspešnosti ktorého je možné predmetnú žalobu podať po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. Prvé žiadosti boli žalovanému doručené 23.4.2012 a vzhľadom na skutočnosť, že žaloby boli doručené súdu 20.9.2012 vo veci je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. K nároku samotnému vychádzal zo znenia Exekučného poriadku, v zmysle ktorého pre posudzovanie exekučného titulu, rozhodcovského rozsudku, neplatí stanovená 15-dňová lehota na udelenie poverenia, prípadne na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, ak táto bola podaná na súde po 1.6.2011. Podľa žalovaného táto lehota neplatila ani pred týmto dátumom. Žalovaný ďalej poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/2002, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že pri posúdení možnosti porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov Ústavný súd síce prihliada na lehoty uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. Žalovaný poukázal na nedostatok právomoci všeobecného súdu preskúmať efektívnosť a rýchlosť súdneho konania iného súdu v konaní o náhrade škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z.. K takémuto skúmaniu môže pristúpiť len Ústavný súd SR na základe ústavnej sťažnosti. Všeobecný súd môže potom o náhrade škody rozhodovať na základe prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažností na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, v ktorom sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktorý má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, alebo po právoplatnom rozhodnutí ÚS SR o ústavnej sťažnosti, v ktorej Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ak mala žalobcovi vzniknúť škoda v súvislosti s nesprávnym úradným postupom spočívajúcim vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie týchto nárokov uplynula pri každom takomto nároku osobitne po troch rokoch odo dňa, keď sa žalobca o škodu dozvedel, pričom vzniesol žalovaný námietku premlčania pri každom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.4.2009. K vyčíslenej škode a nemajetkovej ujme uviedol, že uplatnená suma je len hypotetická a nezodpovedá kritériám vzniku nároku na náhradu škody, pričom zjavne nejde o škodu skutočnú a nemajetková ujma je vyčíslená len na základe nesprávnej právnej úvahy. Zároveň žalovaný poukázal na aspekt dobrých mravov, ktorý hovorí v neprospech žalobcu vzhľadom na charakter nárokov a charakter jeho obchodnej činnosti. Poukázal na prax žalobcu pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch a negatívne vnímanie žalobcu verejnosťou aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľa, či zo strany štátnych orgánov, ktoré na každej mocenskej úrovni musia vynakladať nadmerné úsilie na dosiahnutie efektívnej ochrany práv spotrebiteľa. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky a zneužívajúca slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Uvedené by malo mať vplyv na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade

posudzovania návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie musia osobitne opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nie, čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonávaného procesného úkonu, a preto žalobca nemôže poukazovať na rozpor s dobrými mravmi v súvislosti s týmto postupom súdu.

Súd na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový stav, podľa ktorého v tomto konaní sa prejednáva vec, ktorá pôvodne napadla na Okresný súd Vranov nad Topľou pod sp. zn. 9C/186/2012. Uznesením právoplatným 21.11.2012 súd spojil na spoločné konanie veci vedené na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 9C/186/2012 až 9C/194/2012 s tým, že ďalej budú vedené pod sp. zn. 9C/186/2012. Krajský súd v Prešove vylúčil sudcov Okresného súdu Vranov nad Topľou z prejednávania a rozhodovania tejto právnej veci a prikázal ju na prejednanie Okresnému súdu Prešov. Tento uznesením č. k. 15C/425/2012-36, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28.2.2014, vylúčil na samostatné konanie právne veci vedené pod pôvodnou sp. zn. 9C/186/2012 až 9C/194/2012.

Zo spisového materiálu Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 7Er/561/2010 (EX 7977/10) proti povinnému P. O. bola súdu doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 5.8.2010 a uznesením zo dňa 20.12.2010 č. k. 7Er/561/2010-8, právoplatné 19.1.2011, súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol v časti výšky úroku z omeškania čo do 0,15 % denného úroku z omeškania zo sumy 189,20 eur od 22.1.2010 do zaplatenia. Vo zvyšku vydal poverenie dňa 24.1.2011.

Ďalej súd vykonal dokazovanie znaleckým posudkom č. 1/2014, vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave vo veci stanovenia majetkovej škody spoločnosti POHOTOVOSŤ s.r.o..

Pri právnom posúdení veci vychádzal z ust. § 3, ods. 1 písm. d/, ust. § 4 ods. 1 písm. a/, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 až 3, § 19 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ďalej z ust. § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov.

Pokiaľ išlo o vznesenú námietku premlčania, túto považoval za neopodstatnenú, pretože žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola na súd doručená až po 23.4.2009. Vzhľadom na to, že nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatnený podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci môže byť opodstatnený v prípade, ak je preukázané, že škoda, ktorú si žalobca uplatňuje, bola spôsobená nesprávnym úradným postupom, súd sa zaoberal tvrdenými skutočnosťami o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu, ktorý mal spočívať v tom, že tento nedodrжал zákonnú lehotu na vydanie rozhodnutia a dĺžka, v ktorej rozhodol, bola neprimeraná, čím došlo k prieťahom v konaní. Zo znenia § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. je zrejmé, že zákonom stanovená lehota 15 dní sa vzťahuje len na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom. Ak však súd zistí takýto rozpor, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, pričom zákon na vydanie zamietajúceho rozhodnutia nestanovuje žiadnu lehotu, čo má aj logické zdôvodnenie v tom, že skúmanie prípadného rozporu so zákonom je viazané na zabezpečenie ďalších listín, ich preskúmanie a následné vydanie súdneho rozhodnutia s odôvodnením, čo je nepochybne odborne i časovo náročnejší úkon ako vydanie poverenia v prípade riadneho a nespochybniteľného exekučného titulu.

Ďalej súd prvého stupňa poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 545/2010-15 zo dňa 9.1.2010, podľa ktorého exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 42/01, I. ÚS 63/00, IV. ÚS 606/12, v ktorých tento dospel k záveru, že je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a že aj niekoľkomesačná nečinnosť súdu nemusí predstavovať zbytočné prieťahy. Práve konkrétne okolnosti prípadu vylučujú prijatie záveru o zbytočných prieťahoch exekučného súdu. Ďalej súd poukázal na obchodné praktiky žalobcu, okrem iného v naformulovaní rozhodcovskej doložky, ktorou žalobca určil právomoc rozhodcovského súdu na prejednávanie sporov a ktoré súdy vyhodnocovali ako neprijateľnú zmluvnú podmienku v neprospech spotrebiteľov, ďalej na jeho správanie sa, keď ním poverený exekútor predložil na súdy enormný počet takých rozhodcovských rozsudkov, na základe ktorých požadoval vydanie poverenia a nevyhnutné individuálne skúmanie podmienok, za ktorých bolo rozhodcovské konanie medzi účastníkmi dojednané, spôsobilo vyššiu časovú náročnosť a v mnohých prípadoch súd

zabezpečoval za účelom posúdenia žiadosti ďalšie listiny, čo v konečnom dôsledku súd zaťažený takýmito podaniami mohol veľmi obtiažne vybaviť agendu tak, aby nevznikli prieťahy.

Súd dospel k záveru, že v danej právnej veci nebol preukázaný základný predpoklad pre nárok na náhradu škody a to protiprávny úkon, teda nesprávny úradný postup Okresného súdu Vranov nad Topľou. Nebol preukázaný ani ďalší predpoklad zodpovednosti za škodu a to existencia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, a ani kauzálny nexus medzi oboma atribútmi.

Vzhľadom na uvedené súd návrh ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože tento si tieto neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd ho zrušil a vec vrátil na ďalšie prejednanie. Odvolanie odôvodnil tým, že ako účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a ďalej, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. V ďalšom poukázal na nesprávnu aplikáciu novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.. V spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Táto existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. V ďalšom poukázal na existenciu znaleckého posudku č. 1/2014 o výške vzniknutej škody a tiež na svoj návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR.

Žalovaný sa na odvolanie žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd podľa § 212 ods. 1 O.s.p. prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal jej preskúmania a dospel k záveru, že jeho odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav a vyvodil z neho aj správny právny záver, ak konštatoval, že v danom prípade nebol preukázaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Vranov nad Topľou v danej exekučnej veci. Predovšetkým je správne konštatovanie, že zo znenia ust. § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. je zrejmé, že zákonom stanovená lehota 15 dní sa vzťahuje len na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak však súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, pričom zákon na vydanie zamietajúceho rozhodnutia nestanovuje žiadnu lehotu.

Odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. sa stotožňuje s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvého stupňa a považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné:

Pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. sa vyžaduje predovšetkým nezákonné rozhodnutia alebo nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a škodou.

Odvolačný súd má za to, že v danom prípade bolo možné aplikovať ust. § 9 ods. 2 uvedeného zákona účinného od 1.1.2013, podľa ktorého pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

V danom prípade tieto podmienky uvedeného ustanovenia naplnené neboli, pričom treba mať za to, že ide o ustanovenie, ktoré má charakter nepravnej retroaktivity, pri ktorej zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúcnosti prinesie určité zmeny aj tých práv alebo povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv, alebo pokiaľ právom nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V končenom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti, ale akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy. Nová právna úprava uvedená v § 9 ods. 2 citovaného zákona nijako neruší prípadné práva žalobcu, ktoré by vznikli nesprávnym úradným postupom. Nová právna úprava len zavádza nový proces pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu, teda nijako neruší nadobudnuté práva žalobcu. So zreteľom na uvedené teda nebol naplnený jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a to existencia nesprávneho úradného postupu. Všetky predpoklady zodpovednosti musia byť naplnené súčasne a ak chýba čo len jeden z nich, nemôže vzniknúť zodpovednosť v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z..

Vzhľadom na tieto dôvody odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny.

V odvolacom konaní bol žalovaný úspešný, avšak trovy mu nevznikli, preto mu ich náhrada priznaná nebola.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.